

ART

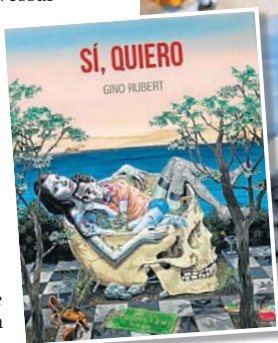
Gino Rubert viatja de la tela a les pàgines d'un llibre il·lustrat

L'artista exposa a la galeria Senda i publica a l'editorial Lunwerg 'Sí, quiero'

ANTONI RIBAS TUR
BARCELONA

Des del Renaixement, la pintura va "seduir" i va crear "una il·lusió d'espai", afirma l'artista Gino Rubert (Ciutat de Mèxic, 1969), amb motiu de l'exposició que li dedica la galeria Senda (Trafalgar, 32). "No has d'entendre gaire bé el que estàs veient i has de tenir la necessitat de tocar la pintura", subratlla Rubert, conegut pel gran públic per haver fet les cobertes de les novel·les de la sèrie de Stieg Larsson *Millennium*. La mostra porta per títol *The place to be or not to be* i està protagonitzada per dues pintures gegantines de dues inauguracions d'una exposició plenes a vessar dels seus característics personatges pintats el rostre dels quals és el retall d'una fotografia.

La temàtica de les pintures és una oportunitat perfecta perquè Rubert desplegui el seu univers i el seu sentit de l'humor, així que en un espai que recorda les vinyetes de *13, Rue del Percebe* s'hi poden trobar retrats d'artistes catalans com Antoni Tàpies, Jordi Colomer, Yamandú Canosa, Francesca Llopis, Dionís Escorsa, Tere Recarens i Jordi Alcaraz, entre d'altres. Algunes és més fàcil identificar-les si es visita la mostra amb l'artista, però n'hi ha d'altres que són vertaderes icones, com Egon Schiele i Marcel Duchamp, abraçats després de ba-

rallar-se a cops de puny, Frida Kahlo, Georgia O'Keeffe i Balthus. "L'argument són els petits encontres, afinitats, competències, odis i rancors que hi pugui haver", diu l'artista.

Gino Rubert no apunta només als artistes, i en les seves pintures també s'hi poden trobar els galeristes de la Senda, Carlos Duran i Chus Roig; col·leccionistes, com Antoni Vila Casas, Lluís Bassat, la mítica Peggy

Guggenheim i dos col·leccionistes alemanys de la seva pròpia obra, a més de crítics i teòrics com Vicenç Altaíó, Juan Bufill i Frederic Montornés. "Les fotografies tenen ànima, les poses sobre una tela i de sobte té vida", explica l'artista. "Més que un pintor -afegeix-, en aquestes pintures em veig com un director d'escena o un director de teatre". De fet, ja té al cap un espectacle que està previst que es pugui veure al Teatre Romea el 2020 amb actors de carn i ossos.

Gino Rubert amb una de les dues grans pintures de l'exposició a la galeria Senda.

FRANCESC MELCION

Les dues grans peces de la mostra són les que més personatges contenen de tota l'obra de Gino Rubert i ja estan venudes a col·leccionistes alemanys. També inclou cites de clàssics de la història de l'art com el gosset d'*El matrimoni Arnolfini* i el conegut retrat d'un jove del pintor flamenc del segle XV Petrus Christus. Per entendre millor com combina la pintura i la fotografia, a l'entrada de la sala es poden veure els retrats fotogràfics que fa servir exposats en les fundes de plàstic amb què els guarda al taller. "Per primera vegada m'he plantejat com havia de ser l'espai i després he dibuixat la gent i els hi he posat cara. Abans el procés era a l'inrevés: volia veure què passava amb les fotografies damunt la tela en blanc", diu l'artista.

L'exposició va més enllà d'aquesta apoteosi de personatges i també recull el gir que ha fet la pintura de Gino Rubert quan va tenir la necessitat d'allunyar-se del retrat fotogràfic, amb diversos quadres als quals ha posat un llum a la part posterior per animar l'escena, un llum que revela a poc a poc que darrere d'una cortina en primer terme hi ha una escena eròtica. El ventall de preus està entre els 8.000 i els 46.000 euros.

Oda a les seves muses

Les dues grans pintures de les inauguracions tenen un altre detall, i és que culminen el llibre que Rubert va publicar fa poques setmanes a l'editorial Lunwerg, *Sí, quiero*. "Va ser una aventura molt estranya i molt difícil perquè no ho havia fet mai", diu l'artista. La primera idea que va tenir va ser fer un llibre d'exvots, però va acabar fent un repàs de la seva obra dels últims deu anys. "Vaig haver de buscar què hi havia de coherent en la meua obra i vaig trobar que hi havia models amb els quals he treballat regularment -afegeix-; així, cada capítol està dedicat a una d'aquestes dones". A més, *Sí, quiero* inclou un conte que és la preqüela de la seva novel·la *Apio*. *Notas caninas* (Errata Naturae). —